

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci:

žalobkyně: **A. B.**
státní příslušnice Ruské federace

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č.j. MV-188099-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-30584-7/DP-2015, ze dne 18. 9. 2015 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“), kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia (dále jen „žádost“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně byla povinna podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat žádost o povolení (resp. prodloužení doby platnosti povolení) k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím víza k pobytu nad 90 dnů. Uvedl, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2014 do 6. 9. 2015. Pokud žalobkyně podala žádost až dne 31. 8. 2015, nesplnila podmínku stanovenou v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došlo ke skutkovému stavu podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť byla oprávněna podat žádost nejpozději dne 24. 8. 2015. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že důvody, spočívající v chybném uvedení adresáta na obálce, nelze považovat za důvody na vůli cizince nezávislé ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které žalobkyni zabránily podat žádost v zákonné lhůtě. K odvolacím námitkám dále žalovaný konstatoval, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Zdůraznil, že je v zájmu každého cizince, aby si opatřil veškeré potřebné informace týkající se jeho pobytu. Připomenul, že novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb., došlo již od 1. 1. 2011 ke změně věcné příslušnosti v předmětných řízeních. Žalobkyně však pobývá na území České republiky až od roku 2013, přičemž žádosti již podávala a se správním orgánem I. stupně několikrát komunikovala. Žalobkyni tedy měla být známa skutečnost, k jakému věcně příslušnému správnímu orgánu je povinna žádost podat. Podle názoru žalovaného tedy nelze navazující jednání České pošty ani správního orgánu I. stupně považovat za skutečnost zcela nezávislou na vůli žalobkyně, neboť tomuto jednání předcházelo pochybení ze strany žalobkyně, které následný pohyb zásilky zásadně ovlivnilo.
3. Žalovaný rovněž poznamenal, že u zásilky, která je podána doporučeně, Česká pošta umožňuje sledovat její aktuální umístění a stav. Žalovaný zjistil, že již dne 24. 8. 2015, což byl poslední den podání žádosti, byla u zásilky žalobkyně zveřejněna informace, že zásilka je odesílána zpět odesílateli, neboť adresát se odstěhoval bez udání adresy. Žalobkyně tak mohla informaci o tom, že se její žádost nepodařilo správně doručit, zjistit ještě v zákonem stanovené lhůtě pro podání žádosti.
4. K argumentaci, kterou žalobkyně uvedla v žádosti o prominutí zmeškání lhůty, že v období od 24. 8. 2015 do 26. 8. 2015 měla zkoušky a před tímto termínem nechtěla svou žádost podávat, neboť v té době nedisponovala všemi náležitostmi, zejména potvrzením o studiu, žalovaný uvedl, že žádost lze podat i bez všech zákonných náležitostí a žadatel může správní orgán požádat o přerušení řízení z důvodu následného dodání chybějících dokumentů nebo vyčkat výzvy správního orgánu k jejich předložení. Žalovaný dodal, že uvedené vyjádření žalobkyně nekoresponduje se skutečností, kdy podle podacího lístku měla žalobkyně podat žádost již dne 20. 8. 2015, tedy ještě před avizovanými zkouškami, navíc potvrzení o účelu pobytu doložené k žádosti bylo datováno až ke dni 26. 8. 2015, resp. ani uvedená náležitost nemohla být součástí původně podávané žádosti. Žalobkyně tedy dne 20. 8. 2015 podala žádost, která byla nesprávně adresována, avšak rovněž neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti.
5. Pokud žalobkyně namítala rozpor rozhodnutí ministerstva s § 2, 3, 68 odst. 3 správního řádu a § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný se těmito odvolacími námitkami

nezabýval, neboť žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně spatřuje rozpor postupu správního orgánu I. stupně s citovanými ustanoveními. Zdůraznil, že správní orgán nemá možnost jakékoliv diskrece, stanovil-li zákonodárce v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy je žalobkyně povinná podat žádost, neboť by jednal v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu. Konstatoval také, že dne 18. 12. 2015 se stal účinným zákon č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců, kdy došlo k významným změnám ve lhůtách pro podání žádosti. Pro již zahájená řízení se však uplatní stará úprava zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, tato původní úprava se tedy použije i v posuzovaném případě.

6. K námitkám stran negativního dopadu rozhodnutí ministerstva do soukromé sféry žalobkyně žalovaný uvedl, že řízení o žádosti bylo procesně zastaveno, aniž by správní orgán I. stupně žádost meritorně projednal. Správní orgán v takovém případě nemá povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí.
7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovanému a správnímu orgánu I. stupně vytkla, že nezjistili skutečný stav věci, a postupovali tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaný porušil také § 4 odst. 1 správního řádu, neboť nerespektoval povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc. Tím, že neumožnil žalobkyni uplatnit její práva a oprávněné zájmy, neboť jejím primárním zájmem bylo legálně pobývat na území ČR, porušil § 4 odst. 4 správního řádu.
8. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný se nedostatečně vypořádal se stěžejním bodem odvolání – nesprávným postupem České pošty, popřípadě správního orgánu I. stupně. K tomu uvedla, že správní orgány považovaly za základ svých rozhodnutí skutečnost, že žalobkyně podala žádost až dne 31. 8. 2015. Žalobkyně však podala žádost 20. 8. 2015, tudíž 18 dnů před uplynutím platnosti víza. To, že Česká pošta nesprávně vrátila zásilku zpět s důvodem, že se příjemce odstěhoval, nemůže být kladeno k tíži žalobkyně. Na zásilce je sice uvedena Policie, avšak dále je tam uvedeno OAMP i přesná adresa Ministerstva vnitra. Žalobkyně tedy označila obálku tak, že nebylo pochyb o tom, jakému adresátovi byla zásilka směřována. Žalobkyně uvedla, že Česká pošta, popřípadě její pracovník, který zásilku doručoval, musí být obeznámen s tím, že na uvedené adrese se nachází OAMP, neboť toto jistě nebyla jediná takto označená zásilka, kterou na tuto adresu doručoval. V důsledku tohoto pochybení pracovníka České pošty došlo k vrácení zásilky zpět žalobkyni dne 31. 8. 2015. Ta se tentýž den osobně dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně a podala žádost znovu spolu s žádostí o prominutí lhůty. Žalobkyně shrnula, že pochybením České pošty a také správního orgánu I. stupně, tudíž důvodem na vůli žalobkyně nezávislým, bylo zabráněno včasnému podání žádosti. Žalobkyně vyhověla podmínce stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť žádost podala do 3 dnů po zániku důvodů na vůli žalobkyně nezávislých, které jí zabránily podat žádost včas.
9. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný nezohlednil, že žalobkyně je cizinkou, nikoliv občankou ČR, kdy spousta cizinců stále nazývá správní orgán I. stupně názvem „Policie“, ač ví, že se jedná o OAMP a ví, kde se nachází pracoviště. Tato zanedbatelná banalita nemůže být důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně s tak radikálním dopadem do

jejího osobního života. Jako irelevantní žalobkyně odmítla argumentaci žalovaného, že při zásilkách podávaných doporučeně je umožněno sledování pohybu zásilek. K tomu uvedla, že Česká pošta při podávání zásilek na tuto možnost neupozorňuje a správní orgán ani nemůže tušit, zdali žalobkyně má možnost se na webové stránky České pošty podívat. Výklad přijatý žalovaným i správním orgánem I. stupně je v rozporu s pravidlem *in dubio mitius*, resp. s pravidlem výkladu *in favorem libertatis*, podle kterého platí, že je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. nejméně zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že od 18. 12. 2015 došlo k významné změně, kdy 14denní lhůta před uplynutím víza k pobytu, nutná k podání žádosti, byla zákonodárcem zrušena a nadále postačuje podání žádosti poslední den před uplynutím platnosti víza. Úmysl zákonodárce byl tedy zabránit podobným obstrukčním zastavením žádostí. Tím, že žalobkyně opětovně podala žádost 31.8.2015, tuto podmínku splnila, neboť ji podala 7 dnů před uplynutím platnosti víza. Správní orgány tedy v důsledku uvedeného porušily základní zásady § 3, 4 odst. 1, 4 správního řádu

10. Žalobkyně zdůraznila, že správní orgán nedbal toho, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu. V souladu s veřejným zájmem nemůže být přepjatě formalistické vykládání zákona, jehož důsledkem dojde k neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně, která má v ČR přítele a spoustu přátel, pilně studuje vysokou školu a jejím jediným přáním je studovat i nadále a možnost si více upevňovat vazby na území ČR. Akcentovala rovněž, že žádným způsobem nejednala v rozporu se zákony a byla vždy vzorným člověkem. K takovým osobám by měl být veřejný zájem otočen čelem, nikoli zády. Postup žalovaného i správního orgánu I. stupně byl také v rozporu s další ze základních zásad správního řádu zakotvenou v § 2 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nešetřil práva žalobkyně nabytá v dobré víře.
11. Žalobkyně rovněž namítla, že v průběhu řízení došlo k zásadním procesním pochybením, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Ačkoliv bylo v řízení rozhodnuto o zastavení řízení, je zcela zjevné, že fakticky má toto rozhodnutí povahu meritorního rozhodnutí. Bylo proto povinností správního orgánu seznámit žalobkyni s podklady pro vydání rozhodnutí a umožnit jí se k těmto vyjádřit. Správní orgán tuto svou povinnost pominul, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností.
12. V poslední námitce žalobkyně vytkla žalovanému i správnímu orgánu I. stupně, že se v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců nezabývali přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně s tím, že i rozhodnutí o zastavení řízení je meritorním rozhodnutím.
13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opětovně upozornil na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky podle článku 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na veřejný zájem a pořádek. V zájmu každého cizince proto je opatřit si veškeré potřebné informace týkající se jeho pobytu.

Žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí zopakoval, že žalobkyně byla povinna podat žádost tak, aby vyhověla všem podmínkám zákona o pobytu cizinců. K tvrzení žalobkyně, že opožděné podání žádosti bylo způsobeno pochybením České pošty při doručování, žalovaný uvedl, že doručovatel České pošty vycházel z chybného zadání adresáta učiněného žalobkyní. Česká pošta doručuje zásilku na základě pokynů odesílatele, a pokud byly tyto pokyny vzhledem k chybnému zadání adresáta vadné, nutně se tato skutečnost odrazila i v postupu při doručování (vrácení zásilky).

14. K námitce, v níž žalobkyně poukazovala na irelevantnost tvrzení, že Česká pošta umožňuje podatelům sledovat pohyb zásilek, žalovaný uvedl, že tuto argumentaci poznamenal pouze nad rámec všech dalších uvedených skutečností. K vyjádření žalobkyně, že správní orgán nemůže tušit, zda má žalobkyně možnost se na webové stránky České pošty podívat, žalovaný podotkl, že toto sdělení považuje vzhledem k tomu, že žalobkyně je studentkou vysoké školy, za irelevantní.
15. K namítané nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaný zopakoval, že usnesení správního orgánu I. stupně je rozhodnutím procesním a nikoliv meritorním. V tomto případě nemá správní orgán I. stupně ani žalovaný zákonnou povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
16. Námitku absence seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný vyhodnotil jako irelevantní, neboť § 36 odst. 3 správního řádu jasně stanoví, že povinnost správního orgánu seznámit účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí se týká případů, kdy správní orgán ve věci meritorně rozhodne. V daném případě však správní orgán I. stupně ani nepřistoupil ke shromažďování podkladů pro rozhodnutí a ke zjišťování skutečného stavu věci tak, aby mohl o věci samé rozhodnout, kdy řízení o žádosti bylo procesně zastaveno.
17. Žalovaný dodal, že postupoval podle znění zákona účinného do 17. 12. 2015 vzhledem ke skutečnosti, že žádost byla podána dne 31. 8. 2015. Řízení se tedy na základě IV. bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb., dokončí podle dosavadní právní úpravy. Uzavřel, že napadené rozhodnutí vydal v souladu s právními předpisy, řádně jej odůvodnil, a tudíž se neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že došlo k porušení základních zásad správního řízení.
18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
19. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení

dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

20. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn,
21. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkovi před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
22. K ústnímu jednání, které se konalo dne 24. 1. 2019, se žalobkyně bez předchozí omluvy nedostavila. Žalovaný svou neúčast u jednání omluvil a souhlasil s tím, aby jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti.
23. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. K toliko obecně uplatněné námitce, v níž žalobkyně namítla porušení § 68 odst. 3, § 3 a § 4 odst. 1 a 4 správního řádu soud předesílá, že dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78 či rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.
25. V obecné rovině se proto soud mohl zabývat pouze námitkou, zda napadené rozhodnutí vyhovělo požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a obsahuje náležitosti zákonem vyžadované. V tomto směru soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledně a srozumitelně vyložil důvody výroku, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení, a řádně se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Uvedená námitka je tedy neopodstatněná.

26. Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s nesprávným postupem České pošty, popřípadě správního orgánu I. stupně. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2014 do 6. 9. 2015. Tato skutečnost není mezi účastníky sporná a vyplývá z obsahu správního spisu. Pokud žalobkyně chtěla požádat o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, byla povinna podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 podat tuto žádost nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tj. nejpozději dne 24. 8. 2015. Žalobkyně však žádost k správnímu orgánu I. stupně podala až dne 31. 8. 2015, tudíž v době, kdy k podání žádosti již nebyla oprávněna. V okolnosti, že žalobkyně podala dne 20. 8. 2015 k poštovní přepravě zásilku adresovanou *Policii OAMP, Cigánkova 186/2, Praha 4*, a v okolnosti, že se tato zásilka vrátila žalobkyni jako odesílateli zpět s relací pošty „*odstěhoval se – sídlí Ministerstvo vnitra*“, nelze spatřovat nesprávný postup České pošty, a tudíž ani důvod, který by byl nezávislý na vůli žalobkyně ve smyslu § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně označila adresáta zásilky zmatečně, pokud uvedla adresu, která neodpovídala skutečnému sídlu označeného správního orgánu (Policie). Žalobkyni proto nelze přisvědčit v jejím tvrzení, že obálku označila tak, že nebylo pochyb o tom, jakému adresátovi byla zásilka směřována. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že žalobkyně u adresáta uvedla též zkratku „OAMP“, tedy zkrácené označení příslušného odboru Ministerstva vnitra, neboť tím naopak ještě více „přispěla“ k nepřesnosti v označení adresáta. Česká pošta jako osoba poskytující poštovní služby se odesílateli zavazuje, že dodá poštovní zásilku do místa uvedeného v adrese [§ 5 odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách)]. Adresátem je přitom osoba, která je na poštovní zásilce jako adresát odesílatelem označena (§ 2 písm. e) zákona o poštovních službách). Z uvedeného plyne, že odpovědnost za řádné označení adresáta nese odesílatel. Povinností poštovního doručovatele naproti tomu není, aby za odesílatele domýšlel jeho úmysl doručit písemnost konkrétnímu subjektu, a to zejména v situaci, kdy je tento subjekt označen zcela chybně, nikoliv „jen“ nepřesně. V daném případě proto Česká pošta postupovala v souladu s poštovní smlouvou, a tudíž v mezích zákona, jestliže zásilku vrátila zpět žalobkyni.
27. Nedůvodná je též námitka, že žalovaný byl povinen přihlédnout k tomu, že *žalobkyně je cizinka a jako spousta cizinců pořád nazývá správní orgán I. stupně názvem „Policie“, ač ví, že se jedná o OAMP*. Soud zdůrazňuje, že bylo především v zájmu žalobkyně, aby se chovala s náležitým respektem k zákonům a jiným obecně závazným právním předpisům platným a účinným na území České republiky. Usilovala-li o získání pobytového oprávnění na území České republiky, měla věnovat pečlivou pozornost všem povinnostem, které jsou jí zákonem uloženy. O skutečném zájmu žalobkyně získat dané pobytové oprávnění příliš nesvědčí, že ponechala podání žádosti téměř na konec zákonné lhůty a tuto žádost adresovala zjevně nepřislušnému orgánu, ač, jak sama uvedla, věděla, že tímto orgánem není Policie ČR. Argumentace žalobkyně, že se jednalo o *zanedbatelnou banalitu, která nemůže být důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně*, vedle zřejmé věcné a právní neopodstatněnosti neobstojí i proto, že ve veřejném zájmu není, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří vědomě nerespektují své zákonné povinnosti. Nad rámec uvedeného lze přisvědčit i žalovanému, že uvedená „obrana“ žalobkyně je účelová vzhledem k tomu, že žalobkyně pobývá na území České republiky až od roku 2013, kdy

věcně příslušným správním orgánem bylo již Ministerstvo vnitra, se kterým žalobkyně v minulosti několikrát komunikovala.

28. Námitka, v níž žalobkyně označila za irelevantní argumentaci žalovaného, že mohla sledovat pohyb zásilek a (případně) včas zjistit, že zásilka nemohla být doručena, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bez významu. Nejedná se totiž o nosnou argumentaci, ale o okrajovou poznámku žalovaného, která se nedotýká důvodů, na nichž je napadené rozhodnutí postaveno.
29. Jako nedůvodnou je nutno odmítnout námitku, že výklad přijatý žalovaným je v rozporu s pravidlem *in dubio mitius* či se zásadou *in favorem libertatis*. Aplikované ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 nevyvolávalo žádné pochybnosti o povinnosti cizince podat ve vymezeném časovém rozpětí žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. prodloužení platnosti již uděleného povolení, ani nezasahovalo do základních práv a svobod cizinců. Soud souhlasí s žalovaným, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají podle článku 14 odst. 4. Listiny základních práv a svobod pouze občané České republiky. Následný vývoj legislativy a později přijaté změny dotčené zákonné úpravy nemohly být důvodem pro jejich retroaktivní aplikaci (a to ani prostřednictvím žalobkyní uvedených výkladových zásad), překlenul-li zákonodárce přechodné období tak, že již zahájená řízení se mají dokončit podle dosavadní právní úpravy (článek IV. bod 1 zákona č. 314/2015 Sb. kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony). Žalovaný tedy postupoval v souladu s relevantní právní úpravou, pokud aplikoval ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015.
30. Jak již soud konstatoval shora, námitka, že žalovaný a správní orgán I. stupně porušili základní zásady ustanovení § 3, § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, byla formulována zcela obecně, bez konkrétního přiblížení, v jakých skutečnostech žalobkyně spatřuje porušení té které zásady, což brání tomu, aby se soud takovou námitkou zabýval.
31. Nedůvodná je rovněž námitka, že správní orgán nerespektoval zásadu zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, když podle žalobkyně nemůže být v souladu s veřejným zájmem přepjatě formalistické vykládání zákona, jehož důsledkem dojde k neprodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu. Soud zdůrazňuje, že předmětné řízení bylo možné zahájit jen na základě žádosti. Žalobkyně proto měla dbát na to, aby dodržela zákonné povinnosti, které jsou zákonem stanoveny pro získání jí požadovaného pobytového oprávnění. Rozhodnutí o zastavení řízení je tak důsledkem liknavého přístupu žalobkyně k povinnostem, které jí zákon ukládá, nikoliv důsledkem přepjatého formalismu.
32. Opodstatněná není ani námitka procesního pochybení, kterého se měl správní orgán I. stupně dopustit tím, že žalobkyni neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Povinnost správního orgánu zakotvená v ustanovení § 36 odst. 3 správního

řádu je explicitně vázána na situaci, kdy správní orgán rozhoduje meritorně, tedy ve věci samé.

33. Řízení o žádosti žalobkyně však bylo zastaveno, neboť žalobkyně podala žádost po uplynutí zákonem stanovené lhůty, tedy v době, kdy k tomu nebyla již oprávněna. Správní orgán I. stupně pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení nepotřeboval (věcná) skutková zjištění, neboť posuzoval jen daný procesní stav bez meritorních konsekvencí. Žalobkyně proto nemohla být zkrácena na svých procesních právech, pokud nebyla správním orgánem I. stupně před vydáním rozhodnutí vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
34. Lichý je rovněž argument žalobkyně, že napadeným rozhodnutím byl porušen veřejný zájem, neboť za veřejný zájem nelze považovat zájem na věcném projednání žádosti žalobkyně za situace, kdy k tomu nebyly splněny zákonné podmínky.
35. Námitka, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí, také neobstojí. Zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince v případě procesních rozhodnutí zákonná právní úprava nepředvídá. Takový postup je logický, neboť vydání rozhodnutí procesního charakteru, kterým usnesení o zastavení řízení nepochybně je, nepředchází věcné zkoumání žádosti cizince a jeho poměrů. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 1 Azs 108/2016 - 41 ze dne 16. 8. 2016, v němž posuzoval totožnou námitku v obdobné situaci cizinky, která podala žádost po zákonné lhůtě a správní orgán řízení o ní zastavil podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že *„(p)řiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno.“* Správní orgány obou stupňů tedy nejednaly v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud nezkoumaly přiměřenost dopadů procesního rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobkyně.
36. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu